

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Sžo/74/2013
Identifikačné číslo spisu: 1012206712
Dátum vydania rozhodnutia: 29.01.2015
Meno a priezvisko: Mgr. Peter Melicher
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2015:1012206712.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Petra Melichera a členiek senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD., v právnej veci žalobcu: Mgr. T. N., bytom N. XX, S., právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou Ivan Syrový, s.r.o., so sídlom Kadnárova 83, Bratislava, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. p. SLV-PS-PK-94/2012 zo dňa 22.08.2012, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 6S 1231/2012-44 zo dňa 4. októbra 2013, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 6S 1231/2012-44 zo dňa 4. októbra 2013 m e n í tak, že rozhodnutie žalovaného č. p. SLV-PS-PK-94/2012 zo dňa 22. augusta 2012 z r u š u j e a v e c v r a c i a žalovanému na ďalšie konanie.

Žalovaný je p o v i n n ý nahradiť žalobcovi trovy právneho zastúpenia vo výške 654,62 €, na účet právneho zástupcu žalobcu AK Ivan Syrový, s.r.o. vedený v P. P., a.s., č. ú. XXXXXXXXXXXX/XXXX, do 30 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti tohto rozsudku.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave (ďalej len ako „krajský súd“ alebo „súd prvého stupňa“) v súlade s ustanovením § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len ako „OSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zrušenia žalobou napadnutého rozhodnutia žalovaného č. p. SLV-PS-PK-94/2012 zo dňa 22.08.2012, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie ministra vnútra Slovenskej republiky Personálny rozkaz č. 79 zo dňa 07.03.2008 (ďalej aj ako „prvostupňové správne rozhodnutie“), ktorým bol žalobca, ako príslušník Policajného zboru v súlade s ustanovením § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „zákon č. 73/1998 Z. z.“) prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru. O trovách konania rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že neúspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal.

Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku, odvolávajúc sa na ustanovenia § 1 ods. 2, § 17 ods. 1, § 192 ods. 1 písm. e/, § 192 ods. 5 a § 241 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. v stave účinnom v čase

vydania rozhodnutia uviedol, že úlohou súdu v prejednávanej veci bolo preskúmať rozhodnutie Ministerstva vnútra SR č. p. SLV-PS-PK-94/2012 zo dňa 22.08.2012, ktorým žalovaný zamietol rozklad proti personálnemu rozkazu ministra vnútra Slovenskej republiky zo dňa 07.03.2008, č. 79 a napadnuté prvostupňové rozhodnutie žalovaného správneho orgánu potvrdil. Z administratívneho spisu mal zistené, že žalobca bol prvostupňovým správnym rozhodnutím prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru v súlade s ustanovením § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. z dôvodu porušenia služobnej prísahy a služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom s tým, že jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, keď za zvlášť hrubé porušenie služobnej povinnosti žalovaný považoval tú skutočnosť, že žalobca neposkytol prvú pomoc por. F. potom ako ním bol žalobca napadnutý.

Z administratívneho spisu mal krajský súd preukázané, že rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3Sžo/29/2011, zo dňa 07.02.2012, bol potvrdený rozsudok Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 3S 127/2008 zo dňa 12.04.2011, ktorým krajský súd zrušil druhostupňové rozhodnutie - žalovaného a vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodu, že zistenie skutkového stavu je nedostačujúce pre posúdenie veci. Najvyšší súd Slovenskej republiky okrem iného konštatoval vo svojom rozsudku, že zo skutku nepochybne vyplýva, že sa žalobca na mieste činu zdržiaval a v rozhodnutí o prepustení zo služobného pomeru mu bolo kladené za vinu aj to, že nechal zraneného kolegu bez pomoci na chodníku a z miesta činu odišiel. Napriek tomu, že sa v trestnom konaní nepreukázalo, kto zranenia poškodenému policajtovi spôsobil, je nevyhnutné skúmať, či toto ďalšie správanie žalobcu naplnilo znaky porušenia služobnej prísahy, keďže od policajta možno dôvodne očakávať, že bude pomáhať a chrániť, z čoho nepochybne vyplýva, že poskytne pomoc zranenej osobe.

Z administratívneho spisu mal ďalej krajský súd preukázané, že rozsudkom Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 3To/5/2012 zo dňa 28.02.2012 (vydanom po rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky citovaného vyššie) bol prvostupňový rozsudok zrušený v celom rozsahu a žalobca oslobodený spod obžaloby, pretože skutok nie je trestným činom (primeraná obrana).

Krajský súd na základe vyššie uvedeného dospel k právnomu záveru, že žalovaný v konaní po vrátení veci na ďalšie konanie postupoval v súlade s právnym názorom aj Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyjadrenom skoršom rozsudku a považoval jeho rozhodnutie za vecne správne.

Krajský súd uviedol, že predovšetkým konanie o prepustení zo služobného pomeru je správne konanie a toto nie je možné zamieňať s konaním trestným. Je však možné z trestného konania vychádzať, pokiaľ ide o využitie dôkazov a samozrejme, súd je viazaný právoplatným rozsudkom o tom, či žalobca nespáchal trestný čin.

Krajský súd uviedol, že nesporné došlo medzi žalobcom a poškodeným mimo služby k fyzickému incidentu, pričom obaja boli pod vplyvom alkoholu. Taktiež bolo nesporné, že pri incidente neboli žiadni svedkovia, pričom súd dospel v trestnom konaní k záveru, že zranenia spôsobil poškodenému por. F. žalobca v nutnej obrane, pretože poškodený por. F. zaútočil na žalobcu prvý a taktiež je nesporné, že žalobca z miesta incidentu odišiel, pričom neposkytol poškodenému akúkoľvek pomoc.

Krajský súd poukázal vo svojom rozhodnutí na to, že pokiaľ išlo o zmenu dôvodu, keď v pôvodnom konaní bolo dôvodom skončenia služobného pomeru, to že napadol por. F. a teraz je to neposkytnutie pomoci por. F., potom krajský súd dôvodil rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4Sž/74/02, z ktorého vyplýva, že v správnom konaní odvolací orgán nie je viazaný skutkovým stavom, zisteným v prvostupňovom konaní a ani jeho hodnotiacim stanoviskom. Krajský súd poukázal na to, že v tomto prípade bola kontinuita porušenia povinnosti žalobcu zachovaná, pretože stále išlo o porušenie povinností podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona o štátnej službe.

Krajský súd námietku žalobcu, ohľadom toho, že sa mu kladie za vinu neposkytnutie pomoci poškodenému, ktorý bol útočníkom, a ktorý mohol mať pri sebe zbraň, a preto pri konaní v nutnej obrane nebolo možné od neho požadovať aby poskytol pomoc, nepovažoval za dôvodnú, tvrdiac, že

žalobca bol v čase incidentu policajtom viazaným služobnou prisahou a etickým kódexom, ktorý bol povinný dodržiavať tak v pracovnom ako aj v súkromnom živote a podľa krajského súdu nie je mysliteľné, aby policajt ako verejný činiteľ, ktorého úlohou je pomáhať a chrániť po tom, čo spôsobil svojmu kolegovi zranenia (aj keď v nutnej obrane), ktoré si vyžiadali dobu liečenia 4-6 týždňov z miesta incidentu odišiel bez poskytnutia akejkoľvek formy pomoci. Krajský súd dospel k záveru, že žalovaný správne vyhodnotil konanie žalobcu ako porušenie služobnej prisahy zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Krajský súd zhodne so žalovaným uviedol, že intenzita porušenia služobnej prisahy bola plne primeraná intenzite následku - sankcie.

O náhrade trov konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 O.s.p., neúspešnému žalobcovi nepriznal náhradu trov konania a úspešnému žalovanému náhrada trov konania nevznikla.

Proti rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, majúci za to, že v danom prípade prvostupňový správny orgán personálnym rozkazom č. 79 zo dňa 07.03.2008 prepustil žalobcu zo služobného pomeru z dôvodu, že tento mal dňa 14.01.2008 fyzicky napadnúť svojho kolegu a spôsobiť mu vážne zranenia s dobou liečenia 4-6 týždňov, pričom druhostupňový správny orgán potom, ako súdy v správnom súdnictve zrušili pôvodné druhostupňové rozhodnutie (Krajského súdu Bratislava sp. zn. 3S 127/2008 v spojení s Najvyšším súdom Slovenskej republiky sp. zn. 3Sžo/29/2011) vydal dňa 22.08.2012 nové rozhodnutie č. p. SLV-PS-PK-94/2012, ktorým potvrdil prvostupňové rozhodnutie, no už neriešil fyzický konflikt medzi žalobcom a p. F., ale len skutočnosť, že žalobca odišiel z miesta konfliktu a neposkytol pomoc p. F..

Podľa žalobcu krajský súd zamietnutím žaloby o preskúmanie napadnutých rozhodnutí žalovaného a prvostupňového orgánu, tak potvrdil podľa jeho názoru nezákonný postup, keď celé konanie o prepustení žalobcu sa viedlo k skutku - fyzické napadnutie kolegu, k tomuto skutku sa žalobca vyjadroval, k tomuto skutku žalobca udával svoju obranu v správnom konaní o nutnej obrane, nakoľko bol sám p. F. napadnutý, no druhostupňový správny orgán založil potvrdzujúci výrok na úplne iných skutkových tvrdeniach, ako prvostupňový správny orgán, čo je zrejmé aj z odôvodnenia napadnutých rozhodnutí, kde na prepustenie príslušníka polície sa vyžaduje kumulatívne naplnenie dvoch znakov - zvlášť hrubé porušenie služobnej prisahy a ponechanie policajta v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Žalobca poukázal na to, že v Personálnom rozkaze ministra vnútra Slovenskej republiky č. 79/2008 sa videlo zvlášť hrubé porušenie služobnej prisahy v tom (str. 2 ods. 6), že žalobca fyzicky napadol svojho kolegu údermi rúk do rôznych častí tela a spôsobil zranenia pričom v trestnom konaní sa ale dokázalo niečo iné - bol to svedok F., kto napadol žalobcu a tento sa bránil. Poukázal na to, že rešpektuje, že správny orgán nie je viazaný výsledkami trestného konania najmä z dôvodu, že lehoty na rozhodnutie o prepustení spravidla uplynú skôr, ako sa skončí trestné stíhanie, na druhej strane, ak v čase rozhodovania správneho orgánu sú závery z trestného konania známe, musí z nich vychádzať ako z podkladu na rozhodnutie.

Žalobca tvrdil, že ponechanie žalobcu v služobnom pomere by podľa Personálneho rozkazu č. 79/2008 bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby zas len z dôvodu, že svojho kolegu napadol, spôsobil mu ťažké zranenia a neposkytol mu pomoc. Až tu sa rieši otázka neposkytnutia pomoci, no v podmienke hrubého porušenia služobnej prisahy sa to vôbec neuvádzalo. Podľa názoru žalobcu sa rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Sž/74/02 na uvedený prípad nevzťahuje, ale v tomto prípade ide o inú situáciu, kde možno dôsledne aplikovať, napr. závery z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Sžo/133/2007, na ktoré poukazuje aj Krajský súd v Košiciach v rozhodnutí sp. zn. 6S/206/2012 zo dňa 20.06.2013, keď uvádza, že rozhodnutie o uložení sankcie preto musí vo výroku obsahovať riadne popísanie skutku a musí byť z neho zrejmé, bez akýchkoľvek pochybností, čoho sa žalobca dopustil, kedy sa deliktu dopustil a v čom spočíva spáchaný delikt. Správne ďalej súd uvádza, že už odôvodnenie prvostupňového rozhodnutia musí obsahovať skutkový a právny popis všetkých skutočností, ktoré boli podkladom na rozhodnutie.

Podľa jeho názoru v prejednávanej veci, ak chcel žalovaný riešiť otázku prepustenia žalobcu zo služobného pomeru z dôvodu neposkytnutia pomoci, tak mohol urobiť len cez zrušenie prvostupňového rozhodnutia a to najmä preto, že by inak odňal žalobcovi právo brániť sa a uvádzať argumenty na svoju obranu, nakoľko konanie o prepustenie sa viedlo len k otázke fyzického útoku na iného policajta, pričom odvolací orgán by sa opäť musel vysporiadať s oboma kumulatívnymi predpokladmi na prepustenie príslušníka polície.

Žalobca má za to, že prvostupňový súd v zhode s rozhodnutiami správnych orgánov vec nesprávne právne posúdil a to aj primeranosť uložených sankcií. Ani tu podľa žalobcu neobstoja argumenty, že uloženie sankcie je na voľnej úvahe samotného ministra, nakoľko aj táto úvaha musí mať svoje medze a musí byť preskúmateľná (zdôvodnená). V prípade, ak by žalobca skutočne napadol iného policajta a spôsobil mu zranenia a to aj mimo služby, uloženie sankcie je adekvátne. No, ak sa bránil proti útokom iného využíjúc nutnú obranu, správny orgán mal zvážiť, či uloženie iného disciplinárneho trestu nie je dostatočné pre daný prípad.

Žalobca si v konaní uplatnil tak trovy prvostupňového ako aj odvolacieho konania nasledovne celkovo vyčíslené v sume 654,62 € a navrhol aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zmenil rozsudok prvostupňového súdu Krajského súdu v Bratislave č. k. 6S 1231/2012-44 zo dňa 04.10.2013 tak, že zruší rozhodnutie žalovaného č. p.: SLV-PS-PK-94/2012 zo dňa 22.08.2012 v spojení s prvostupňovým personálnym rozkazom žalovaného č. 79 zo dňa 07.03.2008 a vec mu vráti na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu, stotožniac sa s odôvodnením napadnutého rozsudku poukázal na to, že Krajský súd v Bratislave rozhodol v súlade s OSP, keď podanú žalobu zamietol. Rozsudok Krajského súdu v Bratislave bol vydaný v súlade s ustanoveniami OSP po riadnom zistení skutočného stavu veci.

Žalovaný uviedol, že žalobca v podanom odvolaní voči rozhodnutiu Krajského súdu v Bratislave neuvádza žiadne relevantné nové skutočnosti, iba zastáva názor, že došlo k nesprávnemu posúdeniu a rozhodnutiu vo veci. V tejto súvislosti sa žalovaný pridrižava svojho stanoviska č. p.: SLV-PS-S-361/2012 zo dňa 27.12.2012 v písomnom vyjadrení k podanej žalobe.

Žalovaný poukázal na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky, úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahrádzať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy. Inými slovami povedané, treba vziať do úvahy, že správny súd nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy, pričom súd nemôže preskúmať správne rozhodnutie nad rámec v žalobe vymedzeným. Ide o zásadu *index ne eat petita partium* (sudca nech nejde nad návrhy strán), ktorá vyplýva z ustanovenia § 249 ods. 2 OSP, a súd musí túto zásadu aplikovať vo všetkých veciach, v ktorých preskúma na základe podanej žaloby zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Výnimku z tejto zásady predstavujú veci, v ktorých súd zistil, že žalobou napadnuté rozhodnutie trpí takými vadami, ku ktorým musí súd prihliadať bez ohľadu na to, či žaloba takýto nedostatok rozhodnutia namietala (§ 250j ods. 3 OSP). Ako už bolo uvedené, úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahrádzať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť rozhodnutí správnych orgánov, teda, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok (vymedzených žalobou) rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesné predpisy (právny názor napr. Ústavného súdu SR č. k. II ÚS 127/07-21 a Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Sžo/84/2007, 6Sžo/98/2008, sp. zn. 1Sžo/33/2008, 2Sžo/5/2009 a 8Sžo/547/2009).

Na základe uvedených skutočností považuje žalovaný napadnutý rozsudok za vydaný v súlade s ustanoveniami OSP, ktorý je v dostatočnom rozsahu odôvodnený, prvostupňový súd sa v ňom vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami žalobcu a z uvedeného dôvodu navrhuje odvolaciemu súdu tento ako vecne správny potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP), keď deň vyhlásenia verejného rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 OSP v spojení s § 211 ods. 2 OSP a § 246c ods. 1 veta prvá OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu je možné vyhovieť.

Podľa § 244 ods. 1 OSP v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 244 ods. 3 OSP rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť.

Podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. policajt sa prepustí zo služobného pomeru, ak porušil služobnú prisahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Podľa § 48 ods. 3 písm. a/, c/ zákona č. 73/1998 Z. z. policajt je povinný

- a) plniť svedomite úlohy, ktoré sú mu uložené ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, ako aj úlohy uložené rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených, ak bol s nimi riadne oboznámený,
- d) zakročiť, ak hrozí škoda a na jej odvrátenie je potrebný neodkladný zákrok; nemusí tak urobiť, ak mu v tom bráni dôležitá okolnosť alebo ak by tým seba alebo iné osoby vystavil vážnemu ohrozeniu,
- e) pri výkone štátnej služby dodržiavať pravidlá služobnej zdvorilosti a správať sa slušne k štátnym zamestnancom a v služobnom styku aj k ostatným občanom,
- g) v štátnej službe i mimo štátnej služby zdržať sa konania, ktoré by mohlo narušiť vážnosť Policajného zboru alebo ohroziť dôveru v tento zbor,
- h) dodržiavať služobnú disciplínu.

Podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy SR štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa § 245 ods. 2 OSP pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia.

Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky bolo z odvolania žalobcu zrejmé, že prvom rade vytýkal súdu prvého stupňa, že dôsledne neposudzoval zmenu dôvodov skončenia služobného pomeru (predtým z dôvodu, že napadalo svojho kolegu a teraz z dôvodu neposkytnutia pomoci tomuto kolegovi).

Najvyšší súd Slovenskej republiky poznamenáva, že krajský súd opomenul v danej veci skúmať či bolo v napadnutom rozhodnutí dostatočne špecifikované diskrečné oprávnenie správneho orgánu v otázke naplnenia obsahu právne neurčitého pojmu „porušenie služobnej prisahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom“, bez toho aby vstupoval do právomoci orgánu verejnej správy.

Podľa Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z obsahu žaloby a odvolania žalobcu jednoznačne vyplýva, že žalobca sa domáha zrušenia napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu z dôvodu zmeny skutkových okolností, ktoré boli uvedené v prvostupňovom rozhodnutí, a ktoré boli uvedené v

druhostupňovom rozhodnutí bez toho, aby sa k nim mohol relevantne vyjadriť a účinne sa brániť, a či nemalo byť namiesto ust. § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. teda, či sa nejednalo o disciplinárne previnenie, ktoré malo byť riešené miernejšou sankciou.

V tejto súvislosti odvolací súd upriamuje pozornosť žalovaného správneho orgánu, že protipólom diskrečného oprávnenia správneho orgánu je povinnosť správneho orgánu využívajúceho správnu úvahu náležite zistiť skutkový stav zadováženými dôkaznými prostriedkami podľa § 34 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok), resp. v danom prípade podľa § 238 zákona č. 78/1993 Z. z. a vyvodiť z vykonaných dôkazov skutkové a právne zistenia, a potom správnym uvážením pri súčasnom dodržaní pravidiel logického uvažovania dospieť k zákonnému rozhodnutiu.

Úlohou súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi, a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti teda, či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia.

Posudzujúc teda námietku žalobcu, ktorou poukazoval na to, že odlišné dôvody napadnutého rozhodnutia a personálneho rozkazu, ktorým sa rozhodovalo o prepustení žalobcu zo služobného pomeru z dôvodu uvedeného v ustanovení § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. došiel odvolací súd k záveru, že napadnuté rozhodnutie neobsahuje všetky náležitosti, ktoré vyžadujú ustanovenia zákona tak, že by tieto boli vydané v súlade s ustanoveniami zákona, keďže dostatočne sa nevysporiadali s argumentáciou žalobcu, či mal por. F. pri sebe v čase incidentu zbraň, a či by ju eventuálne proti žalobcovi nepoužil, a či by nedošlo k vystaveniu žalobcu vážnemu ohrozeniu na zdraví alebo živote. Správne orgány ani dostatočne nezdôvodnili, prečo v danom prípade považovali uvedené správanie žalobcu za také intenzívne, ktoré malo mať za následok postup podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z.

Podľa § 233 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. oprávnený orgán postupuje pred vydaním rozhodnutia tak, aby bol presne a úplne zistený skutočný stav veci; na ten účel je povinný obstarat' si na rozhodnutie potrebné podklady.

Oprávnený orgán posudzuje rovnako dôkladne všetky rozhodné okolnosti bez ohľadu na to, či svedčia v prospech, alebo v neprospech účastníka konania (§ 233 ods. 2 uvedeného zákona).

Podľa § 241 ods. 1 veta prvá zákona č. 73/1998 Z. z. rozhodnutie musí byť v súlade s právnymi predpismi, musí vychádzať zo skutočného stavu veci a obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní.

Za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci, a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi. Dôkazom sú najmä výpovede, vyjadrenia osôb vrátane účastníkov konania, odborné posudky, znalecké posudky, správy, vyjadrenia a potvrdenia orgánov a organizácií, listiny, veci a obhliadka. Účastník konania je oprávnený navrhnúť na podporu svojich tvrdení dôkazy. Oprávnený orgán hodnotí dôkazy podľa vlastnej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti (§ 238 ods. 1, 2, 3, 4 zákona č. 73/1998 Z. z.).

Pri rozhodovaní o prepustení zo služobného pomeru príslušníka policajného zboru je potrebné, aby bolo žalobcovi dostatočne preukázané, že svojím protiprávnym konaním porušil služobnú povinnosť a služobnú prisahu zvlášť hrubým spôsobom a zároveň jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo zároveň na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Najvyšší súd Slovenskej republiky zastal pri posudzovaní dôvodnosti tejto námietky názor, že skutkový stav tak, ako vyplýva z predloženého administratívneho spisu dostatočne nepreukazuje závery, ktoré sú obsiahnuté v napadnutom rozhodnutí žalovaného, ako aj v predmetnom personálnom rozkaze. Z uvedeného dôvodu sa odvolací súd nestotožňuje s dôvodom rozhodnutia krajského súdu a rozhodnutia žalovaného a považuje za dôvodné zrušenie napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu podľa ustanovenia § 250j ods. 2 písm. c/ OSP majúť za to, že zistenie skutkového stavu je nedostačujúce na posúdenie veci, keďže žalovaný si nezabezpečil na vydanie rozhodnutia dostatok dôkazov tak, aby mohol byť dostatočne zistený skutkový stav v danej veci.

V ďalšom bude vecou žalovaného doplniť dokazovanie v naznačenom smere, a to aj o tie dôkazy, ktoré svedčia v prospech žalobcu a vo veci opätovne rozhodne.

S poukazom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP v spojení s § 246c ods. 1 OSP a § 220 OSP napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 6S 1231/2012-44 zo dňa 04.10.2013 zmenil tak, že zrušil rozhodnutie žalovaného č. p. SLV-PS-PK-94/2012 zo dňa 22.08.2012 a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky zároveň priznal žalobcovi náhradu trov konania podľa § 250k ods. 1 OSP z dôvodu jeho úspechu vo veci. Priznaná náhrada trov konania predstavuje trovy konania vzťahujúce sa ku konaniu na krajskom súde a odvolacom súde a pozostáva z troch úkonov právnej pomoci 2x á 127,16 € (prevzatie veci a podanie žaloby) a 2x 130,16 € (účasť na pojednávaní, podanie odvolania), z náhrady paušálnych výdavkov 2x 7,63 €+2x 7,81 €, a z 20% DPH vo výške 109,10 €, teda celkom 514,64 € a 30,88 € a DPH 109,10 €, spolu 654,62 €.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.